

Rakvický zpravodaj

Číslo 1

VYDÁVÁ OBEC RAKVICE

2005

Vodníkovo jarní tání

Už zase vůkol jaro voní,
ten čas jarní pro mě není.
Stáří je tu, už mám roky,
musím hledat klidné toky.
Málo vidím, slyším hluše,
už neulovím žádné duše.
Jen lidem, těm nic neschází,
ti si klidně skáčou po hrázi.

Nad osudem jak vodník pláče,
tam po hrázi si dívka skáče.
Mladá, hebká, jako rybka bystrá,
duše její voda bystrin čistá,
bystrá, hravá, zpívající,
lidskou rukou nezkažená,
v srdci vrátka otevřená,
šťastná, krásná, milující.

Tu tak zavřít do hrníčku
a schovat pěkně pod pokličku.
Tam přec by byla v bezpečí,
vždyť lidé si jen ubližují,
na zemi celý život probrečí.

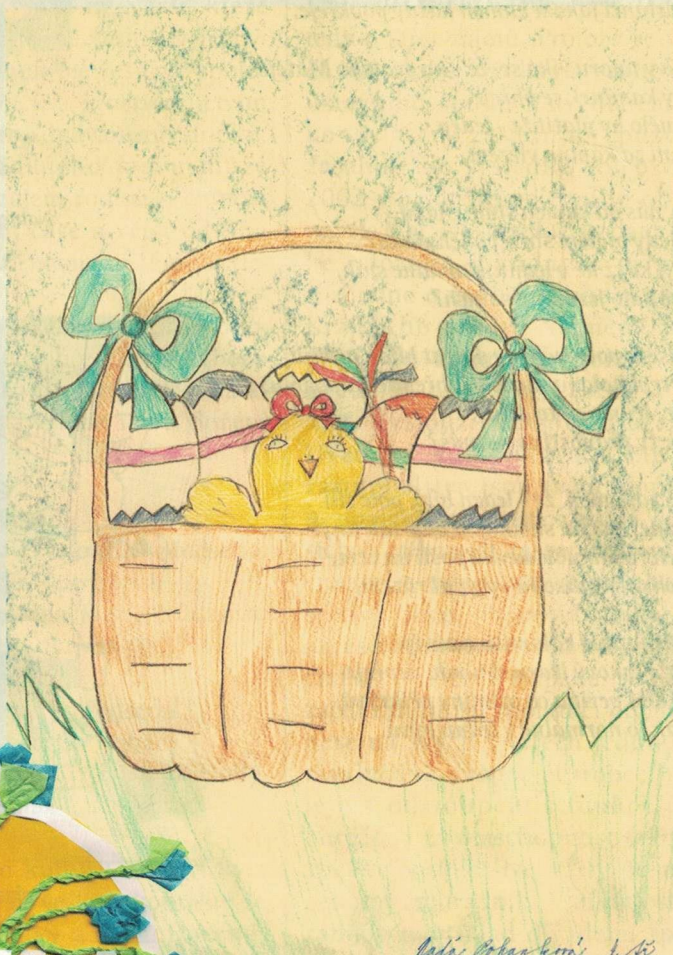
Každý chasník se jen snaží,
o věnec dívku připravit.
Pak za jinou lásku vymění ji
a nešťastná dívka mladá,
jen hoře v žití bude mít.

Kráska zvadne, léta běží,
čistou duši, tu život změní.
V řeku kalnou promění ji
a mládí padne v zapomnění.

Tak starý vodník povídá si,
už neslyší tu píseň jarní,
na změnu už síly nemá.
Dívka, už vesele neskotačí,
do trávy si k chlapci sedá,
tu vodník tiše zapláče si,
běda dívko, běda, běda!

Pohl Zdeněk

(V původním znění autora)

Nada Pohanková 4. tř.

Nakreslila N. Pohanková, 4. tř.

Pohl Zdeněk 4. tř.

Jiří Hroška

Nakreslil Jiří Hroška

První polovina ledna

V lednu jaro přišlo k nám

Co se to v přírodě děje?
Kde měly být sněhové závěje,
tam tráva je zelená jako v máji
a pampelišky žluté hlavičky mají.

Leden vždycky zimní měsíc bývá,
však letos se zima stále opozdívá.
Polední slunce skoro jak v létě hřeje,
že na slunci jako u kamen každý pookřeje.

To v únoru říká se, že - na svatého Matěje
každý kamínek se ohřeje.
Teď mělo by platit že - leden,
všichni za kamna vlezem.

A nás od kamen slunce láká.
Kdy tedy budem stavět sněhuláka?
A kdy, když ne v lednu, napadne snůh,
aby se dalo jezdit na saních?

Osetá pole měla by dostat bílou peřinu,
ať netrpí holomrazem a dobře přečkají zimu.
Ledne, ledne, co to děláš,
copak ty pranostiku neznáš?

Nezapomeň, že - leden bílý, pole sílí.
Objednej trochu snížku, nebud' tak líný!
Ale jen rozumnou dávkou pošli na zem,
nenech celou zásobu vysypat rázem,

ať nezpůsobíš kalamitu a závěje,
protože takový leden si nikdo nepřeje.
Stačí bílá peřina co oziminy přikrývá,
tak jak to normálně v lednu bývá.

Nakreslila Ester Antálková

Nakreslila Michaela Dobešová

Nakreslil Filip Šanda, 4 tř.

Nakreslila B. Makučová

Nakreslil Lubor Pohanka

Nakreslila Veronika Břečková, 8 tř.

Musí vrznout, i kdyby měl zmrznout

Bělavý mráček slunce zakrývá,
pod ním ve výšce třepotá se skřivánek,
peřičko mu načechrává vánek.
A malý ptáček vrzavě zpívá a zpívá.

Nad hlavou se nám třepotavě mihl,
z té výšky se dolů dívá,
jak zelená se osetá niva
a je rád, že hromnice dle pranostiky stihl.

Příroda se probouzí

Zima odhodila ledový klíč,
už k jaru se otevřela brána,
kde probouzí se sněženky a petrklíč
a vítají nás prosluněná rána.

Ptačí píseň zaznívá tu zas,
bylo smutno po tom štěbotu.
Čekali jsme na předjarní čas
a radujem se z jejich přiletu.

První květy, slunce a ptáci -
mnoho radosti nám to dalo
když se k nám po zimě vrací.
To už je opravdu jaro.

I tráva jarem dýchá
v níž tlačí se trsy jitrocele
a pampelišky, ta jarní pýcha
zvěstuje nám, že jaro je tu v kráse celé.

Marie Darmovzalová

(V původním znění autorky)

Obec dnes

Zastupitelstvo obce vstoupilo do druhé poloviny svého funkčního období. Po vyhodnocení plnění záměrů v roce 2003 a 2004 schválilo rozpočet obce na rok 2005. Kromě běžných provozních nákladů předpokládá letošní rozpočet výdaje na zpracování projektové dokumentace na výstavbu kabelového veřejného osvětlení v dalších částech obce a výstavbu tohoto osvětlení v ulici Družstevní. Současně je v této ulici plánována výstavba chodníku.

Na základě výsledku energetického auditu budov základní školy, připravuje obec provedení výměny oken a zateplení fasád včetně konečné úpravy povrchu a to v letošním a příštím roce.

Další etapou postupné opravy sokolovny bude úprava vstupní části. V současné době probíhá zpracování projektové dokumentace.

Pro zabezpečení finančních prostředků na realizaci záměrů podle studie Sluneční dvůr Trkmanec předpokládá zastupitelstvo obce podání žádosti o dotaci s fondů EU. Vlastní realizaci, v případě získání dotace, předpokládá v roce 2006.

V letošním roce připravila komise životního prostředí dlouhodobý plán postupné obnovy liniové a rozptýlené zeleně v extravilánu obce. Jedná se o úseky větrolamů alejí, porostů kolem příkopů, hrázky a železniční trati v celkové délce 26 km. V tomto roce je plánována, ve spolupráci s firmou RĚVA Rakvice, úprava protizáp-lavové hráze v úseku od Kamenského šutráku po lávku s podzimní výsadbou dřevin. Dále je plánována výsadba poloviny aleje do Koze, částečná náhrada stromových porostů u Jezer, založení 0,5 ha remízu u vinice v trati Krefty, údržba příkopu a výsadba v úseku od Kreftů po bažantnici a provedení ošetření výsadby včetně doplnění na bývalé skládce a u Trkmanic. Současný stav porostů v okolí obce si vyžaduje nejen vyšší a stálou pozornost, ale zejména část finančních prostředků z rozpočtu obce, neboť ne všechny práce lze zajišťovat formou dobrovolné spolupráce se zájmovými organizacemi.

Každoročně poskytuje obec nemalé finanční prostředky na zvelebení obce.

Je bohužel smutnou skutečností, že se stále najde pár primitivů, kteří mají na vzhled obce jiný názor (pokud vůbec jaký názor mají). Počmárání autobusové zastávky, výdejny jízdenek ČD, rozbíjení povrchů polních cest, zakládání černých skládek odpadu, pečování vlastního domovního odpadu do veřejných odpadkových košů, volné pobíhání psů a dokonce koní, poškozování dopravního značení – to je jen základní výčet nešvarů, které denně trápí většinu těch slušných obyvatel. Ne všechno lze řešit ve spolupráci s Policií ČR a prostřednictvím komise pro projednávání přestupků. Zlepšení uvedeného stavu může pomoci větší zájem rodičů o činnost dětí ve volném čase a větší odvaha veřejnosti při přímém zjištění uvedených nešvarů.

V závěru loňského roku přehodnotilo zastupitelstvo obce činnost výborů a komisí zastupitelstva. Pro další období bylo schváleno nové složení výborů.

Finanční výbor:

Mgr. Jaroslav Vysloužil – předseda,
členové – Iva Neuvirtová,
Ing. Jaroslav Vala, Marie Průdková,
Miroslava Průdková

Kontrolní výbor:

Iva Neuvirtová – předseda
členové – Miroslav Roháč,
Svatomír Novotný, JUDr. Jiří Holý,
Zdeněk Klíma

Komise pro kulturu a sport byla zrušena s tím, že veškeré kontakty se zájmovými spolky a organizacemi, využití Sokolovny, zajištění materiálů do Rakvického zpravodaje, zajištění kulturních akcí pořádaných obcí spadají do pracovní náplně vedoucí obecní knihovny.

Komise pro životní prostředí pracuje v původním složení:

Zdeněk Klíma – předseda
členové

– MUDr. Blanka Studýnková,
Jarmila Švarcová, Miloš Průdek,
Miloš Vajbar

Dne 10.3.2005 rezignovala na svůj mandát člena zastupitelstva obce Rakvice paní Ladislava Kocmanová. Touto cestou děkuji p. Kocmanové za práci v zastupitelstvu obce kterou pro obec vykonala. Podle zákona

o volbách do zastupitelstva obce nastupuje na uvolněný mandát I. náhradník z kandidátní listiny téže strany, v tomto případě pan David Foldyna.

V poslední době byla veřejnost v denním tisku informována o účinnosti zákona č. 96/2005 Sb., o střetu zájmů. V případě zastupitelstva obce Rakvice byl v listopadu 2002 zvolen členem zastupitelstva Mgr. Jaroslav Vysloužil, ředitel Základní školy a Mateřské školy v Rakvicích. Jedná se tedy o střet zájmů. Protože se v současné době očekává stanovisko ústavního soudu k uvedenému zákonu, který zásadním způsobem zasahuje do výsledků voleb v roce 2002 v průběhu volebního období, nebyla Mgr. Vysloužilovi podána výzva ke složení mandátu, případně rozhodne o zrušení mandátu ředitel Krajského úřadu. Nicméně zákon platí. To znamená, pokud bude zastupitelstvo jednat, nebude se moci Mgr. Vysloužil hlasování účastnit. Uvedené komplikace v činnosti zastupitelstva jsou navíc doplněny nezájmem veřejnosti o práci v komisích či výborech zastupitelstva. Tato situace se ovšem netýká pouze samosprávy obce. Podobná rizika malé akceschopnosti a sebou nese zájmová činnost v obci. V případě, že organizační záležitosti spolku či organizace nese na svých bedrech jednotlivec, maximálně dvojice či trojice, je při jejich odstoupení z funkce často ohrožena životaschopnost takového spolku vůbec. Ne vždy se najde ochotný náhradník. V minulosti tak zanikly například divadelní spolky, cimbálová muzika, česká házená, soutěžní košíková a podobně. V nedávné době zanikl Svazarm a zahrádkářská organizace. Loňská a letošní výstava vín v Rakvicích jsou rovněž ukázkou toho jaký je ten náš vinařský patriotismus. Díky osobní iniciativě Pavla Bindera a Bronislava Vajbara se košť vína letos zase přece jen uskutečnil. Ale co ti ostatní vinaři. Je jednoduché pouze říkat co by se mohlo a mělo. Tento přístup však jen urychluje konec této vinařské tradice v naší obci. Možná k této nečinnosti přispívá „medvědí službou“ také sama obec třeba tím, že zajišťuje ochranu vinic proti špačkům.

Petr Vajbar, starosta

Obecní úřad informuje

Výsledek hospodaření obce Rakvice k 31. 12. 2004

Zůstatek k 31.12.2003	1.534.283,45 Kč
Příjmy v roce 2004	29.672.780,47 Kč
Celkový příjem	31.207.063,92 Kč
Výdaje v roce 2004	25.894.770,92 Kč
Splátka půjčky SFŽP v Praze	336.000,- Kč
Splátka úvěru u KB	2.004.000,- Kč
Celkové výdaje	28.234.770,92 Kč
Zůstatek na ZBÚ k 31.12.2004	2.972.293,- Kč

Číslování sklepů

V naší obci se nachází 110 sklepů se samostatným vstupem do lisovny z ulice. Jedná se buď o samostatné sklepy s lisovnou nebo se nad lisovnou nachází bytová jednotka a to v mnoha případech ve vlastnictví nebo užívání jiné osoby.

Pro zajištění identifikace těchto objektů zabezpečila obec výrobu orientačních čísel sklepů včetně konzol pro uchycení na fasádu. K vyzvednutí čísla na obecním úřadě bude majitel sklepu vyzván dopisem.

Poplatky za odpady

Obecní úřad upozorňuje občany, kteří doposud nezaplatily poplatek za svoz a uložení odpadu v roce

2005, že vypršel termín splatnosti. Týká se rovněž plátců s rekreačním pobytem. Po termínu úhrady uplatňuje OÚ penalizaci z prodlení ve výši 2,- Kč za osobu a den.

Ve věci vymáhání neuhrazených poplatků za svoz a uložení odpadů v letech předchozích zajišťuje OÚ informace o dlužnících pro vymáhání úhrady pohledávek formou exekuce.

Poděkování

Paní Kocmanová touto cestou děkuje občanům za projevenou důvěru a spolupráci při výkonu funkce člena zastupitelstva.

Ladislava Kocmanová

Upozornění pro občany !!!

Výměna občanských průkazů bez strojově čitelných údajů musí být provedena do:

u občanských průkazů vydaných do 31. 12. 1994
nejpozději do 31. 12. 2005

u občanských průkazů vydaných do 31. 12. 1996
nejpozději do 31. 12. 2006

u občanských průkazů vydaných do 31. 12. 1998
nejpozději do 31. 12. 2007

u občanských průkazů vydaných do 31. 12. 2003
nejpozději do 31. 12. 2008

podrobnější informace jsou vyvěšeny na informační tabule v chodbě obecního úřadu

JIHOMORAVŠTÍ CHARVÁTI

Když se v 16.století naše šlechta začala zajímat o intenzivnější hospodaření, byla nucena sáhnout také k cizím osadníkům. Na Jižní Moravě vedle Němců byli Charváti, kteří do konce 15.století opouštěli před tureckými nájezdy svou vlast. Charvátské vesnice na Moravě byly posledními výběžky osad, táhnoucích se od jejich hranic přes západní Uhry, dnešní západní Slovensko a Dolní Rakousy až k nám. Tam Charvátští uprchlíci našli v 16. a 17. století nový domov. Ještě v polovině minulého století se počítalo na uvedeném území kolem 150 charvátských osad. Mnohé tehdy byly poněmčeny, poslovenštěny nebo maďarisovány.

Charváti, kteří se usadili u nás, přišli na Moravu ve dvou hlavních vlnách. První z nich zalidnila v letech 30. panství Drnholecké, Charvátskou Novou ves a Poštornou na panství valtickém. Druhá vlna dorazila k nám v roce 1570, kdy vznikl Hlohovec na panství valtickém, Dobré Pole, Nový Přerov a Brod nad Dyjí na panství

Drnholeckém. Všechny tyto obce založili Lichtenštejnové. Krátce před rokem 1564 dostalo charvátské obyvatelstvo Pasohlávky přičiněním pánů Žabků z Limberka a roku 1593 obnovil Jan z Lipé pomocí Charvátských kolonistů Hovorany u Hodonína. Jednotliví členové charvátské šlechty i prostí sedláci se v 16. i 17.století porůznu usazovali v okolních moravských dědinách a městečkách, zvláště na panství lednickém a hrušovanském. Jazykově se brzo přizpůsobili a dnes jsou památkou jen jejich jména a pomístní názvy. Nelze přesně zjistit odkud k nám Charváti přišli. Pocházeli z poríčí Uny v západním Chrvátsku nebo z přilehlých oblastí Bosny a dalmatského vnitrozemí. Tam se tehdy hovořilo čakavským nářečím, které naši Charváti užívají dodnes. Také jméno Slunský, odvozené od města Sluní a doložené v Dobrém Poli už v roce 1613 by o tom svědčilo. Je však možné, že druhá vlna charvátů přišla k nám již z Dolních Rakous.

Začátky přistěhovalců byly u nás těžké i když z počátku byli osvobozeni od robot a jiných poddanských povinností. Byli totiž většinou katolíky, ale usazovali se mezi českým i německým obyvatelstvem převážně luterské víry, které bylo hospodářsky pokročilejší. Půdu obdrželi sice úrodnou, ale mnohde dlouhá léta neobdělávanou. Jejich vsi byly poměrně malé, největší z nich měla 36 usedlostí a nejmenší Brod sotva 16. Na neúrodu, živelní pohromy i následky válečných tažení, jimiž byla první polovina 17.století bohatá, citlivě reagovali.

Ztráty v jejich obyvatelstvu se doplňovaly z nejbližšího německého nebo českého okolí a právě touto svou odlišností odolávaly charvátské vsi na Jižní Moravě cizímu prostředí dosti dlouhou dobu. Nejdříve podlehl Brod, který byl r. 1656 už skoro německý. Ve druhé polovině 17. století, se pak počestily Hovorany, v 18. století Poštorná a Charvátská Nová Ves a asi v 19. století Hlohovec. Pasohlávky, které podržely charvátskou většinu do druhé poloviny 17. století, se pak počestily, ale v první polovině 19. stol. podlehly germanisaci.

Podnes si udrželi charvátskou většinu, jazyk, zvyky i kroje jediné Frélichov, Dobré Pole a Nový Přerov. K tomu působily vzájemné sňatky a tak dlouho udržovaný styk s Hlohovcem. Podle souhlasných zpráv byly tyto tři obce ještě v letech 1760 - 1780 čistě charvátské. Zachovali si svůj svéráz i přesto, že na panství drnholeckém byla od druhé poloviny 17.stol. úřední řeč výlučně německá, podobně jako jednací jazyk ve všech úřadech na Mikulovsku po reformě veřejné správy r. 1850. Od počátku 19. stol. se germanisovaly i školy v charvátských obcích, v nichž se češtiny a charvátštiny užívalo jen jako jazyka pomocného. Pouze v kostele se udržela, ale ne bez bojů, čeština. Výbojně a bohaté německé okolí vyvíjelo na charvátské osady silný tlak. Ve všech těchto vsích se usazovali Němci, obzvláště v Dobrém Poli. Přesto se ještě roku 1890 v nich udržela slovanská většina, ale v r.1900 byla již jen v Novém Přerově.

Za první republiky se však velká většina obyvatelstva opět hlásila k Slovanům a také měla správu všech tří obcí ve svých rukou. Avšak rok 1938 bylo Mikulovsko připojeno k Německu. Za okupace podlehli někteří z našich Charvátů německému teroru a zradili svůj slovanský původ, jiní zakolísali. Při osazování Jižní Moravy po osvobození na jaře r.1945 byly osazeny i některé usedlosti v charvátských vsích. Poněvadž někteří noví přistěhovalci byli starousedlíkům nevhodní, docházelo tady k nepřístojnostem, které řešil ZNV v Brně a přispěl tak účinně k uklidnění a konzolidaci charvátského obyvatelstva. Charváti, kteří se za okupace provinili, byli nyní rozhodnutím ZNV v Brně odsunuti do vnitrozemí a dáni k dispozici úřadu ochrany práce. Ostatní Charváti složili 16. listopadu v rámci mohutné manifestace, konané ve Frélichově pod záštitou Národní jednoty, slavnostní přísahu věrnosti a oddanosti Československé republice. Tak došlo k utužení styků československo - jugoslávských.

Pohl Zdeněk

Vzpomínka na rok 1945

*V květnu 1945 konečně válka skončila.
A tolik očekávaná svoboda se v naší zemi vrátila.
V této válce, bídy, hrůzy, smrti a lidského utrpení
bylo víc než dost.
Zas pomalu hlavu vzhůru k slunci zvedá
v prach zašlapaná lidská důstojnost.*

*Jak krásná píseň, zaznělo nám to slovo mír.
Radostný všude vyvolalo zmatek.
Nebylo však s to, utišit bolest v srdcích matek,
ať jejich tvář je černá, žlutá nebo bílá,
když náruč jejich marně čeká na návrat
muže, otce, dcery nebo syna.
Ne! Válka už nikdy nesmí být!
To už se nikdy nesmí stát!
Aby tisíce nevinných lidí musilo umírat.*

*Mír ale nestačí si jenom přát.
Za mír musíme všichni bojovat!
V tom boji za mír nejsme sami.
Jsou nás stovky, jsou nás tisíce.
Už nikdy nesmí se opakovat Javoříčka,
Ležáky ani Lidice!
Nic na světě není zadarmo,
to všichni víme.*

*A proto už navždy, válku válce vypovíme!
Slovem, činy, celým životem,
mír na celém světě ubráníme.
Abychom jednou, až zeptá se nás čas,
a věřte, on se nás bude ptát,
zda pro mír jsme udělali všechno,
co mohli jsme udělat.*

*A já ze srdce přeji Vám, Vám mladým,
i těm starším, kteří válku prožili,
aby z Vás nebyl ani jeden jediný,
který by s čistým svědomím nemohl říci:*

*„Ano, my celý život jsme
za mír bojovali a mír chránili.
My na tomto světě
nadarmo jsme nebyli!“*

A. Procházková

(V původním znění autorů)

Dopis Marie Hanáčkové roz. Šelleové, bratrovi

Konec II války v Rakvicích.

Rakvice 31. 5. 1945

Milý bratře a švagrová.

Předem Vám oznamuji, že jsme všichni živi a zdraví. Teď Vám vyličím průběh války v Rakvicích a naše tažení během celého osvobozování u nás.

V sobotu 14. 4. jsme očekávali změnu, poněvadž se k nám tlačili Němci. K večeru jsme už viděli Bilovice v jednom ohni. Stříleli tam Rusi katusama a celá dědina byla v jedním ohni. Některé světelné střely dopadaly až do Rakvic. Od Krůzů příběhli naši, že nezůstanou ani doma ani ve sklepě a tak jsme se společně vydali nocovat na hrázku u Jezer. Nebyli jsme tam sami, celá hrázka byla obsazená lidmi. Danuška se v noci vzbudila a ptala, kde to jsme a chtěla do kuchyně. Bylo ji trochu zima, tak jsem ji vzala do vlnáku k sobě a tak spala až do rána. Ráno jsme mysleli, že už budou u nás Rusi, protože celou noc bylo slyšet hřmění vozidel. Když jsme se vrátili do Rakvic, nebylo po Rusech ani památky a jsme zase nešli do sklepa, prý v "Kozy" bude lepší a tak jsme šli tam. Po celý den bylo vidět jak děla střílí na horní a dolní konec. Okolo našeho domu se jenom prach zvíhal, jak tam padla bomba. Jenom jsem se modlila, aby nezačal hořet. Naši byli všeci ve sklepě u Václava Kamenského. Bylo tam nacpaných asi 70 osob. Nám bylo v lese dobře. Také tam bylo několik rodin.

Asi ke čtvrté hodině začalo od Loziášovného /jak je Facka/ střílet dělo na Rakvice a bylo vidět, jak začínají hořet domy. Potom začalo nad nama kroužit letadlo a hledat to střílející dělo a to už nám tam bylo všelijak. Byla to moc protivná rana, když dělo vystřelilo, to se nedá ani vypovědět. Zase jsme se vydali k Rakvicím a jak jsme přišli k hrázce, tak to teprv začalo. Letectvo, děla, kulometry, pušky, jenom nám střely hvízdaly nad hlavami. Za hrázkou u Jezer byli němečtí vojáci a Rusi se snažili postřílet je. To bylo strašné, nechtěla bych to znova prožívat. Kulky z pušek nám hvízdaly nad hlavami, dělové rány padaly od nás jenom 5 m a další 20m. Hrázka po každé raně opravdu povyskočila. Potom už byly vidět ohně v Rakvicích. Večer střelba utichla a my jsme zase nocovali u hrázky ve slámě.

Ve dvě hodiny v noci jsme si usmysleli, že půjdeme do Rakvic nakrmit dobytek

a potom půjdeme do sklepa za našima. Cestou jsme slyšeli výstřely z pušek a to nebylo dobré znamení. Na vrchu u Grégrového jsme si dali sraz. Potom jsme se vydali k Roháčovému a tam nás zastavili Rusi. Bylo jich okolo nás jak komárů. Začali nás bantovat a co mohli, to nám sebrali. Na horní konec už nás nepustili, protože v půlce dědiny byli Němci. Chlapi rozhodli, že půjdeme do Lanštorfa, tam že je klid a tak jsme šli do Lanštorfa. Při té ruské prohlídce nás Rusi ochudili: Jakub hodinky, dalekohled, fotoaparát, baterku a dámské hodinky. Franta Grégr také hodinky a Oldřich Krůza také hodinky. Je toho škoda, ale jiní lidé ztratili víc a hlavně že žijeme. Asi v pět hodin jsme byli v Lanštorfě a tam nás jedna panímáma doporučila do stolářské dílny, kde jsme přečkali celý den aniž jsme věděli, co se v Rakvicích děje. Navečer nám někdo oznámil, že v Rakvicích jsou všady Rusi, ale nemohli jsme se rozhodnout, zda jet hned večer, nebo až ráno. K večeru se tam začalo stěhovat dělostřelectvo a právě před dům, kde jsme byli my. Pak začali střílet, jenom tabulky z oken padaly a to nás tam odtud vyhnalo. Kdyby Němci palbu opakovali, zle by se nám vedlo. Bylo 9. hodin, když jsme se potichu vytratili z Lanštorfa.

Před půlnocí jsme dorazili v Rakvicích do sklepa, naši tam nebyli a tak jsme šli s Jakubem k nim a tam bylo plno Rusů. Joška a tatínek s maminkou spali ve sklepě. Byli moc rádi, že jsme došli a nic se nám nestalo. Já jsem byla ráda, že z nich nikdo neschází a že mají dům celý. Také nám vykládali, že jim bylo ve sklepě všelijak. Napřed se tam s něma Němci schovávali a pak jim tam stříleli. Jedna rána z děla padla na rampouch, tak to trochu zasypalo sklep. Na ten sklep jsou tři přímé zásahy a kolem Joškového domu padlo 17. granátů a dům jako zázrakem zůstal celý. To jak my býváme, to je horší. Část střechy je úplně rozbitá i se stropem a tak ještě týden jsme spávali u Kamenského a potom u našich dole v kuchyni na zemi, protože ještě celý týden střílel ten lump z toho lesa na dědinu a vždycky k večeru na silnici do Nové ulice a na dolní konec. Tak skončilo naše válečné putování.

Teď Vám sdělím, kdo vyhořel. Dolní konec: Cyrda Průdek, Florián Cabal, Pavel Lukeš, Suchyňa Frant., Machač Jan. V dědině je rozbitých několik domů,

v Pastuškách vyhořela Burianova vdova a za humny skoro všechny stodole. Němci, jak ustupovali, odlamovali desky od vrat a házeli tam zápalné tyčinky. Prý to dělali hlavně přítlučtí Němci. Na horním konci vyhořel Fr. Průdek u Luže, Měřičkom stodola a chlív.

Moc se tady lidem ztratilo šatů, požívatin a jiných věcí. Lidi kradli jeden druhému na účet vojáků. Naši měli vojáků plnej barák. Maminka jim musela taky vařit. Jednou prý se v kuchyni kočkovali a shodili umyvadlo. Maminku to tak napálilo, vzala z rohu metlu a jak jich mydlila, že byli všichni na ten šup venku a hodnou dobu se ji tam žádný neukázal. Později se tomu smála, jak si dovedla udělat pořádek.

Musím Vám oznámit, že stařenka Hyclová za týden po válce zemřela. Ve válku padli z civilistů: Vranovský /přesňák, pekař Novák; zranění podlehl hluchý Holub, granát roztrhal dva menší kluky, Hrdinu Konráda a Nováka vedle Opršalů, dva kluky kolem 20 roků: Nejedlík a sloužící z Křepic

Opršal Eda už peče v Přitlukách a je tam odstěhovaný. Bydlí tam také Zlámal Jan, Krmíček Jan, Suchyňa Ferda a hodně lidí z Trkmance. Do Zaječíc se přistěhovali všichni Suchyni, Sladký Jan, Pozděší a Medci a také z druhých vesnic se lidé nastěhovali do prázdných baráků. Teď zase naši kluci jsou pryč. Nahnali je na opravy mostů nebo ženou dobytek za frontou, ale nevdá, my si už nějak poradíme. Mně pomůžou Krůzovi, já zase jim a rodičom a půjde to. Za chvíli se budou smítat vinohrady a třešně už se začínají červenat. Danuška si mohla sama utrhnout, to by jste viděli co radosti bylo v tom malém stvoření až jsem si myslela, že se ji něco stane.

Ještě Vám napíši, jak mám velký hospodářství: 14 měsíc starých kácat, 10 malých kuřátek a dva dny staré kůzlátka. Sama jsem dělala porodní bábu, aj se mně ruky třásly.

Už toho psaní snad bylo dost a až budete mít trochu času, napište také. Pošta už začíná fungovat, tak už to bude lepší. Zůstávejte zdraví a těšte se ze života. Snad teď bude radostnější žití pro všechny. Ještě Vám sdělím, kteří lidé se vrátili z koncentráku. Fr. Zelený učitel, Ludvík Frýbert, Josef Straka. Vyprávějí strašné věci.

Z Rakvic pozdravuje Marie s rodinou.

(v původním znění autora, přepsal p. Zdeněk

Jak jsme hnali ruské koně do Prahy

Vzpomínky Rostislava Vajbara (1920 – 2000) na dobu těsně po osvobození

Němci při ústupu zničili téměř všechny mosty přes Dyji. Jelikož však musel být provoz na silnicích zajištěn a Rudá armáda na všechno sama nestačila, muselo pomáhat i civilní obyvatelstvo. Byl jsem na obnově dvou takových mostů, prvním byl most přes Dyji u Lednice. Bylo nás tam z Rakvic mnoho, před námi tam byla již první parta. Ti postupovali tak, že uvázali koňovi na krk lano a ten s ním přeplaval na druhý břeh. Na lano se pak přivázaly lodky, ze kterých se do dna zarážely dřevěné piloty. Dřevo se bralo přímo ze zámeckého parku. Káceli jsme i vzácné stromy, vzpomínám si, že jeden měl krvavě červené dřevo. Tyto stromy sem kdysi vysadili Lichtenštejnové. Když jsem se snažil ruskému oficirovi vysvětlit, že je to škoda, odbyl mne slovy: „Kto takoj Líchenštajn? Chuj s nim, chuj s chazajom, eto german.“ Moc nás to nebavilo, byla nám zima a byli jsme hladní, Rusové nám nedali nic k jídlu. Utekli jsme do zámecké zahrady a dostali se až k minaretu. Místnosti byly prázdné, jen kamenné šachové stolky zůstaly. Sbirka zbraní byla pryč, návštěvní knihy se povalovaly venku. Za fronty tu měli Němci pozorovatelnou. Ve sklepě pod minaretem bylo vidět, že tam bylo něco čerstvě zakopáno, snad nějaký padlý Němec. Most už byl téměř hotov a tak nás Rusové konečně pustili. Šli jsme domů přes louky kolem vyrabované a opuštěné Pohankovy hájenky, na lukách byly vykopány asi metrové jámy, do kterých se skrývali Rusové při postupu na Přítluky.

Podruhé jsem byl na stavbě železničního mostu k Vídní v Břeclavi. Byli jsme ubytováni v kasárnách a Rusové nás hlídali, abychom neutekli. Byli jsme tam pořádně nacpání, tři postele nad sebou. Jídlo nám dováželi z Rakvic. Viděl jsem, jak se tam krade a rabuje. Břeclaváci kradli úplně všechno, z oken spouštěli i ševcovské šicí stroje. Na střeše kasáren byl několikahlavňový protiletectký kulomet. Most se stavěl tím nejprimitivnějším způsobem, nebyla mechanizace a tak se vše dělalo lidskou silou. Vypadalo to tam jako na stavbě pyramid. Bylo nás tam tolik, že jsme si překáželi, pracovalo se na směny i v noci. Bylo sychravo a mrholilo. Při jedné noční směně na nás shodili Němci z letadla dvě bomby, naštěstí nebyl nikdo zraněn. Byli jsme zrovna ukryti před deštěm v betonovém bunkru, vtom tam vběhli Rusi, sami se schovali a nás vyhnali. Ryby chytali Rusové tak, že hodili do vody granát, ryby omráčili a pak skočili do vody a pochytili je. Obdivoval jsem je, protože byla zima a voda byla jako led. Jim to však vůbec nevadilo, byli na to zvyklí. Nakonec se nám podařilo utéct. Vzadu za kasárnami jsme naskládali cvičné rozbušky a zapálili u nich papíry. Když to začalo vybuchovat a Rusové se k tomu sbíhali, přelezli jsme plot a zmizeli.

Hned po přejití fronty, když se poměry v Rakvicích jakž takž uklidnily, začal se organizovat Revoluční národní výbor. Jako jakási ochrana tohoto výboru byla

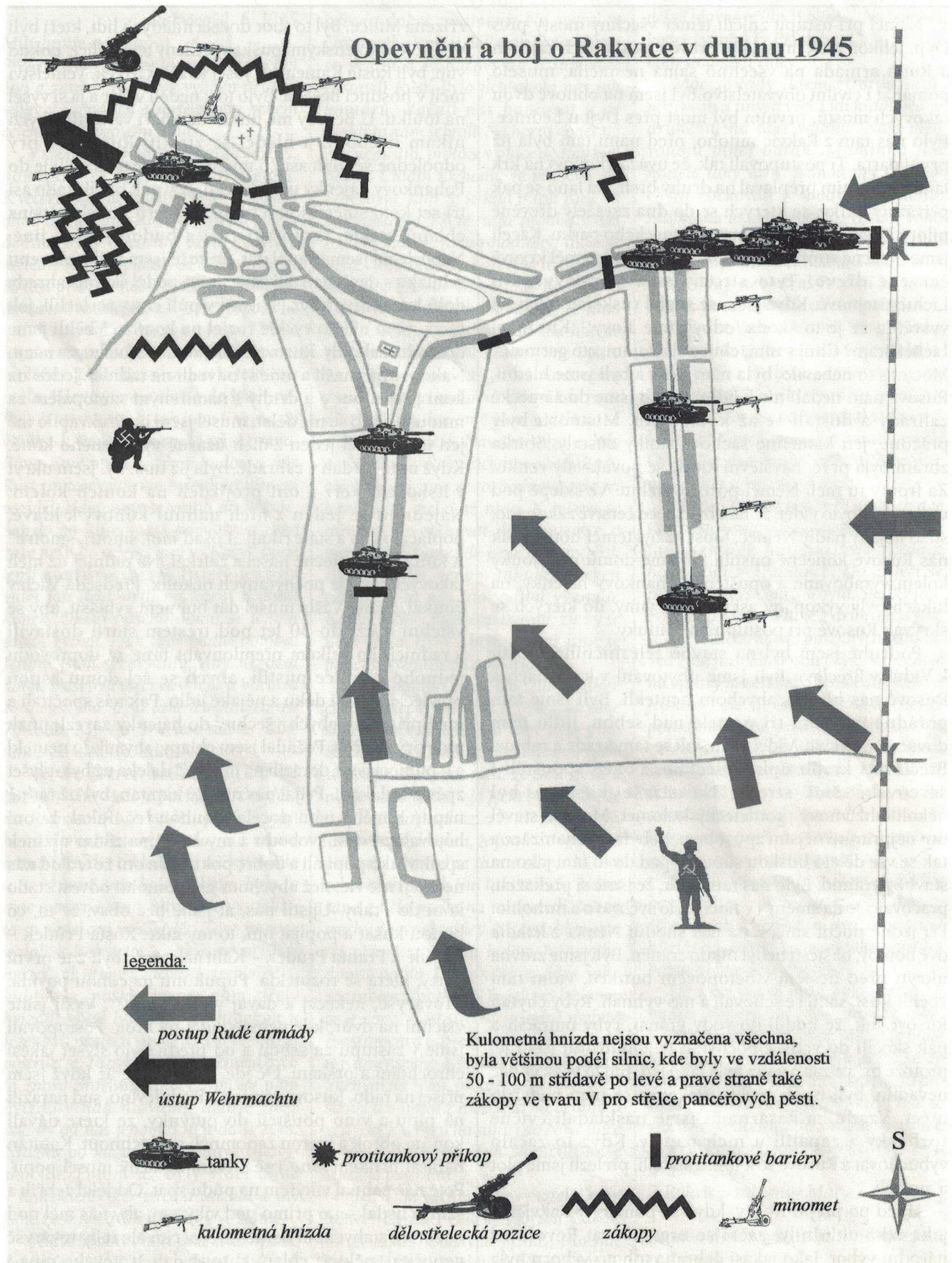
zřízena Milice. Byl to sbor docela mladých lidí, kteří byli vyzbrojeni vojenskými puškami. Členy této milice, pokud vím, byli Rosta Kamenský, Josef Řezáč, Cvrček. Velitelství měli v hostinci Beseda. Bylo to v neděli večer a já si vyšel na toulku. U Besedy mě tito milicionáři varovali, abych nikam nechodil a hleděl se ztratit. Rusové si prý odpoledne sehnali asi 25 mužů z Rakvic a odvedli je do Pohankovy hájenky na lednicko, aby pak hnali stádo asi tří set koní směrem na Prahu. K večeru jim ale většina chlapů utekla, proto teď zuří a budou shánět jiné. Neposlechl jsem je a šel dál, protože jsem měl smluvenu schůzku s děvčetem. Šli jsme právě podél školní zahrady dolů k žentůru, když jsme asi v půli cesty zaslechli, jak se za námi někdo rychle rozjel na koních. Vběhli jsme do školní zahrady. Rusové, střílejíce do vzduchu, za námi. Nakonec nás našli a mne si odvedli na radnici. Jeden na koni přede mnou a druhý s namířeným samopalem za mnou, nedalo se nic dělat, musel jsem jít. Překvapilo mě jen to, jak měl jeden z nich úžasně vycvičeného koně. Když mne hledali v zahradě, byla již tma. Byl jsem ukryt v lískovém keři a oni projížděli na koních kolem. Najednou se jeden z nich nahnul koňovi k hlavě, poplácával ho a stále říkal: „Lóšaď moj, smotri, smotri!“ A kůň mne skutečně našel a zafrkal. Na radnici už měli takových jako já pochytaných několik. Předseda Václav Foukal, zvaný Vašla musel dát bubnem vyhlásit, aby se všichni muži do 30 let pod trestem smrti dostavili k radnici. Po velkém přemlouvání mne za doprovodu jednoho z milice pustili, abych se šel domů aspoň převléci a vzal si deku a nějaké jídlo. Pak nás spočítali a mně přikázali, abych všechny do hájenky zavezl, jinak mne prý zastřelí. Požádal jsem chlapy, aby nikdo neutekl a k půlnoci jsme dorazili na místo. Z daleka už bylo slyšet zpěv a hulákání. Přijal nás nějaký kapitán, byl už rádně napitý a měl k nám docela dlouhou řeč. Říkal, že oni bojovali za naši svobodu a my že doma zatím u žinek spali, vinko popijali a dobře pokušali a oni že teď od nás nechtějí nic víc, než abychom jim pomohli odvést stádo koní do Prahy. Ujistil nás, ať jsme bez obav, že to, co budou kušat a popíjat oni, to my také. Rosta Průdek – Pupuk a Franta Průdek – Kabrňák tam zbyli z té první party, která se rozutekla. Pupuk mu najednou povídá: „Tovaryšč, nekecej a davaj vinko popít!“. Vyšli jsme všichni na dvůr, kde nebylo vidět na krok. Postupovali jsme v zástupu za sebou a od předu bylo slyšet jakési chrochtání a prskání. Oč jde, jsem zjistil, až když jsem přišel na řadu. Rusové přivezli z Přítluk víno, sud narazili na pípu a víno pouštěli do putýnky, ze které dávali koňům obrok a kterou zapomněli vypláchnout. Kapitán nabíral hrnkem víno i se šrotem a každý musel popít. Poté nás nahnal vikýřem na půdu spát. Oddělal žebřík a sám si ustlal seno přímo pod vikýřem, aby nás měl pod dozorem a abychom neutekli. S něčím ale milý tovaryšč nepočítal, někteří chlapi si totiž dali šrotového vína i

několik hrnků a v noci pocítili naléhavé nutkání. Nešlo to jinak, než že se jich několik postavilo vedle sebe k vikýři a sborově močili dolů. Vtom se zdola ozvalo:

„Job jeho mať, dažd' idot!“. Ráno nás sehnali a šli jsme do lesa nedaleko hájenky, kde měli v jednoduché ohradě asi 300 koní. Vyfasovali jsme ohlávky a štranky a každý

Opevnění a boj o Rakvice v dubnu 1945

si musel chytit čtyři koně a přivázat je do řady k sobě. Na jednoho jsme si nasedli a v dlouhém zástupu jsme jeli přes Podivín kolem Rakvic k Brnu. K večeru jsme dojeli do Velkých Němčic, kde se nocovalo. Koně jsme pustili do stáda a ubytovali se po stodolách. Bylo dost chladno. Druhý den jsme vyjeli dříve a dorazili až za Brno. Tam už jsme začali mít hlad, dosud jsme se živili tím, co jsme si vzali z domu. Udeřili jsme na kapitána, že nám slíbil, že budeme jíst to co oni a že nám dosud nic nedal. Začal hned rozdávat syrový, pouze naložený špek a k tomu staré rozkvedlané pivo, které vezli na dřevěném voze. Nejedl jsem to, protože jsem z toho měl obavy. Vlastik Veverka se se mnou našťěstí podělil o poslední kousek bábovky. Následující noc byla strašná, protože všichni chlapi, kteří se toho špeku najedli, dostali těžký průjem a což teprve až se jelo, mnozí z nich museli seskakovat z koní i desetkrát za hodinu. V jednom místě se nám všechny koně rozutekli, avšak Rusové je v krátké době pochytili a jelo se dál. K večeru jsme dorazili do vesničky Meziříčka u Velkého Meziříčí. Tady už frontu nepoznali. Lidé tu byli velice dobří a pohostili nás všim co měli. Konečně jsme se i dobře vyspali. Na druhý den nás asi polovinu vyměnili a táhli dál ku Praze. Odtrhli

j jsme se od celého houfu já, Tetůr, Veverka a Víta Průdek a střídavě koňmo a auty se dostali zpět do Brna, kde byly ještě na mnoha místech vidět čerstvé válečné stopy. Viděli jsme i velké lodní dělo na primitivním kládovém podvozku, ze kterého se střílelo od Pálavy. Od hřbitova nás po delším prošení svezla do Vranovic kolona Rusů, která svázela německé zbraně. Za každým autem, plně naloženým puškami měli zapřažené dělo. Po cestě zastavili a udělali si hon na bažanty. Jeden z nich uměl mistrně střílet, skolil flobertkou naprosto neomylně ve vzduchu každého bažanta. Ve Vranovicích jsme viděli obrovské seřadiště válečné kořisti, stovky děl a tisíce pušek. Svezli jsme se do Němčic a poté jsme šli pěšky do Hustopeč. Tam nás sbalil jeden horlivý člen milice, sebral nám legitimace a do rána nás zavřel. Ráno nás chtěli odchytit Rusové, ať jdeme nakládat benzín, jenomže my už jsme toho měli dost, tak jsme se jim vykroutili a utekli jsme. Po odbočku k Pavlovičím jsme se svezli s Rusama, kteří jeli s koňmi. Tetůr se ujal kočirování a divokou jízdou všechny předjel. Rus ho pochválil a nacpal mu plné kapsy tabáku. Potom už jsme se pustili po dráze až domů. Čekalo nás hodně práce.

Robert Vajbar

Firemní razítka některých rakvických živnostníků před rokem 1948

(z archivu R, Vajbara)

... šel šohaj okolo, nedal pozdravení, duša moja.
Nedal pozdravení ani půl slovečka,
že su já pro něho chudobná cérečka, duša moja.

Jak jsou milé a krásné ty naše písničky. Melodie potěší srdce a nad jejich sdělením se často zamyslíme.

Ten šohaj cérečku určitě pozdravit měl. Je to přece slušnost, pozdravit, ne? A že důvodem jeho chování byly nějaké sociální rozdíly - no, to je už úplně zavrženíhodné. Co říkáte? I dnes se stane, že se lidé nepozdraví, ale doufejme, že důvody jsou jiné. Vždyť i zvířata se zdraví. Mají své „slušné způsoby“ dány přírodou, zatímco my, lidé, se jim musíme učit. Doma, ve škole, nepřijde to samo. Teta Mařka, mamincina sestra, říkala: „Děcka se musijó cepovat.“ A tak si myslím, že mě celé velká rodina „cepovala“ - a určitě s citem a rozumně. Jenom můj vousatý děda, kterého jsem se moc bála, se zapojil jen jednou. Když po práci na poli vypřáhli teta a strýc Stračenu a Červenku, pustili je do chléva. Děda tam stál a povídal: „Divé se co udělajó. Zabučijó.“

Děti se většinou drží ve šlěpějích svých rodičů. Tak i já, když jsem měla prvního potomka, jsem si umiňovala, že přes všecek nedostatek času, výchovu zanedbat nesmím. Jirka brzy chodil, brzy mluvil a byl učenlivý. Uměl poprosit, poděkovat, pozdravit, brzy se naučil „uklízet“ všechny prostory, do kterých se dofařil, dokonce si rád pral svoje plínky, protože s hrncem pod postýlkou nechtěl kamarádit.

Jednou v zimě (byla to Jirkova druhá zima) jsme se spolu vypravili na nákup. Abychom se necourali půl dne, vstřčila jsem Jirku do „fusaku“ a upevnila do saní. Byl to fusak bytelný a hodně už pamatoval. Zvenku černá, tlustá, vlněná látka, zevnitř bílá, nestříhaná beranina. Jirka seděl jako hříbek v bílém mechu. Zadní stranu pytle měl přitaženou přes ramena silnými poutky na velké černé knoflíky. „Jak řekneš, když někoho potkáme?“ „Dobi den“, zaznělo jasně z beraniny. Za chvíli se Jirka předvedl panu Forejtníkovi, u Vinopy ho pochválil sám pan ředitel, který v zimě míval dlouhou chvíli. Sjíždíme s kopečka k náměstí a zleva na mne volá paní učitelka Kvardová, má pedagogická chuť. Zbožňovala jsem ji, jako ostatně tři generace kloboučáků. Zasloužila si tu úctu a lásku. My dvě jsme se srdečně pozdravily, Jirka ani muk. Zarytě mlčel, ani oči nezvedl. Po chvíli jsme se, trochu rozpačitě, rozešly. Jirka ožil a jeho „Dobi den“ vyvolávalo úsměvy. Když jsme se vraceli, zastavila jsem se s kamarádkou. Šveholila kolem saní, pohladila Jirku po nadýchaných tvářičkách, ale ten zase nic. Zavrtal se do pytle, že čouhala jenom bambule. Až domů jsem přemýšlela, proč se tak choval. Paní Kvardovou přece znal, chodívala k nám, hrála si s ním a nosila mu „překvapení“. Mrzelo mne to, oba jsme mlčeli. Když jsem toho svého drahého zbojníčka před domem vylovila na svobodu a nesla dlouhou studenou chodbou, přitiskl mi na obličej studenou tvářičku. „Jiřinku, proč nepozdravils ty paní?“, zašeptala jsem mu do ouška. Odtáhl se, podíval se mi přímo do očí a důrazně pronesl: „Já zdravím lenom pány.“

Musím teď připomenout další ponaučení mé maminky. Vozívala mne na nosiči svého kola a do Lipníka nakoupit nebo

k doktorovi. Vždycky mi připomínala: „Tady (v Louče) musíš zdravít všechny, ve městě se mě jenom drž, tam tě neznají, zdravít nemusíš.“ A taky říkala, když jsem si postěžovala, že mi někdo na pozdrav neodpověděl: „Pozdravit je slušnost, odpovédět povinnost.“

Zažila jsem jednou, jak někdo jedné „dámě“ tuto povinnost razantně připomenul V r. 1977 chodil vnouček paní učitelky Kvardové do 1. třídy. Připomínal mi Kájů Maříka. Byl mnohomluvný, ale zdvořilý, měl rád taškařice a omlouval se za ně upřímnou lítostí v sametových očích. Odvážný a chytrý kluk, navíc „vycepaný“ dvěma pedagožkami (babičkou a maminkou). Ona dáma, se kterou se střetl, byla naše sousedka odnaproti, paní N. A když jsem přirovnala Pavla Kvardu ke Kájovi Maříkovi, musím paní N. přirovnat k paní Kovářce, se kterou se Kája často utkával. Obě - hadí plemeno. Pavel řešil problematickou situaci s paní N. jen jednou.

Vracela jsem se tehdy z města domů. Vyběhnu z uličky zvané Sklad a zjistím, že přede mnou kráčí paní N. Kolébala se pomalu a já jsem v duchu lamentovala: „Co teď? Přece ji nemůžu předběhnout beze slova a mluvit s ní nechci.“ Bránila jsem se jejím sladkým řečem a jedovatým pomluvám. Odbočila do naší ulice a proti ní se najednou před Vinopou vyloupl Pavel. Proč by chodil po cestě, když může seshora prolézt Vinopou po schůdcích? Vracel se z Družiny, kabelu na jedné kšandě. Narovnal se, když spatřil paní N. a pár kroků před ní vzorově pozdravil: „Dobrý den“. Nic, žádná odpověď. Když ho ona „dáma“, které dítě nestálo za povšimnutí, mijela, znovu nahlas pozdrav zopakoval. Zase nic. Pavel zůstal chvíli stát, pak poskočil, předběhl ji a postavil se přímo proti ní. „Dobrý den, už vás zdravím potřetí.“ Myslím, že jsem se tehdy smála nahlas, usmívám se i teď. Bába zkoprněla, něco zamumlala, otočila několikrát hlavu doprava, doleva a uháněla s kopečka asi jako teta Kovářovic k Lážovu. Už jsem nemusela ani „brzdit“. A bylo mi do zpěvu.

Čas ubíhá nám starším jako splašený kuň. Život se rychle mění. Někdy nemůžu ty změny nějak strávit a padá na mne smutek. Vezmu kolo a vyjedu mezi lidi. Pozdrav, úsměv, pár slov se známými - a svět se vyjasní. Nejvíce mne potěší pozdravy dětí. A takový Jarek z naší Uličky přidá vždycky i šibalský úsměv, takže zase začínám nabývat jistotu, že na svět patří a mám tu i své, třeba malé radosti. Taky ráda zdravím lidi, obzvláště ty ještě starší než já. Pozdrav je vlastně malý dárek, kterým můžeme obdarovávat denně své spoluobčany. A úsměv navíc, to je kytička voňavá. Někdy ani netušíme, jak vděčně někdo ten dárek přijímá.

Začala jsem o šohajovi, o šohajovi ukončím své povídání. Můj vnuk Michal už je taky šohaj - postavou i věkem. Šli jsme spolu naší ulicí k obchodu. Co jsem se ho tudy navláčela za ručičku. Dlouhé pěší výpravy do obchodu. Zvedal ke mně svou makovičku a pořád chtěl vědět, jak se jmenují kytky na záhonech. Teď zvedám hlavu já a povídám si s velkým Michalem. Ten ale sleduje kolemjdoucí a velmi pěkně zdraví lidi i na druhé straně. Přísna boileradská škola, myslím si, a nahlas mu říkám: „Miši, ty lidi naproti přece zdravít nemusíš.“ Usmál se na mně: „Proč? Mně to nic neudělá.“

Oldřiška Švástová

(V původním znění autorky)

K umění cesta trnitá

Jura Hrůzek odmalička zpíval rád a zpíval dobře. Notoval všady, kde to enom šlo, zpíval na poli, v zahradě, v kuchyni a pořád se učil nové a nové písničky, proto ho lidi ve vesnici měli rádi. Rodiče mu skoro umřeli, tak ho vychovávaly stařenka a že měl enom tú střechu nad hlavú, to mu nevadilo, enom dyž si mohl po chuti zazpívat. Stařenka do něj hučely, aby si našel děvčicu sobě rovnú, protože majetku má po rodičích pomálu, ale Juru majetek nezajímal, on prej si vezmeenom tú děvčicu, kerá je pěkná a umí pěkně zpívat.

„Co tady tlápeš za blbosti, chlape mizernej. Co se možeš zpíváním uživit? Já už dvoch uživit nemožu, aj dyž bych to dělala ráda, ale už nemám na to tolik sil. S tebu není už rozumná řeč, fanfaróne, ale sama vím, že to chce čas a teho já už mám pomálu a tak se modlím k Pánu Bohu, aby to s tebu dobře dopadlo. Nic inýho už mně nezbyvá.“

Na radnici zasedal výbor. Starosta na to sezení pozval všeckých radních, aby se koncem roku vyřešily všechny neodkladný záležitosti. „Ponocný Eremiáš, má pánové už enom tolik dechu, že može zatrubit tak jednu hodinu v noci a to je všecko. Musíme brat v úvahu, že je to starej vyslužilec, roky na něho dolehly, proto se taky musíme poradit, co s ním uděláme dál,“ zahájil schůzu starosta. Chvilu bylo ticho, až půlláník Šlapal se přihlásil o slovo. „Já bych susedi navrhoval, aby se mu z obecních peněz vyplácela renta, aby měl do konca života na to nejnutnější živobytí. Susedi, sme přece v okolí uznávaná obec, tož ať si neuděláme ostudu, že se o svoje lidi neumíme postarat.“

„Svatá pravda, susede, já s tebu úplně sůhlasím,“ přidal se starosta. „Kdo je pro, ať zvedne ruku. Vidím, že je to jednohlasně schválený, tož tento bod máme za sebou. Včil je na řadě hotař Pudil. Je pravda už před koncem roku, tož by sme se měli vyrovnat. Děcka hónil ze střešní, špačci nám vinohrady nezežrali, tož si myslím, že by sme ho mohli v plnej míře vyplatit.“ Po druhým hlasování byli taky všeci pro a tak by se dalo říct, že půjde výbor skoro dom, ale krejčí Kuleš se hlásil o slovo.

„Víte, susedi, nezlobte se, že do tej našej schůze nejak zasahuju, ale už to tady bylo řečený, že sme jaksi trochu pokroková obec a o to tu právě ide. Máme pěknú školu, pěknú tělocvičnu, vydlážděný hlavní silnice v dědině, taky novú hasičskou stříkačku, ale v kultúře sme tak trochu zaostali a nad tým se musíme zamyslet. Šak tu s nama sedijú pan učitel a ten by určitě s děckama něco kulturního vymysleli. Dál tu máme novú založenú kapelu a tá by mohla zahrát k poslechu aj k tanci, aby se naši občani tento smutnej zimní čas pobavili a došli na iný myšlenky.“ „No, nápad je to dobrej, práce včil moc není, tož by se mohlo něco tento uspořádat. Co říkáte pane učitel,“ zeptal se radní Jambora.

„Já ten návrh můžu jenom přivítat. Já s děckama ve škole nacvičím písničky a tanečky a kdyby nakonec zahrála kapela, na kterou jsou místní líe zvědaví, jistě by se naši občani pobavili, Jenom k té dechové kapele by to chtělo, aby někdo zazpíval, aby to bylo ještě barevnější,“ nadšeně sůhlasil pan učitel.

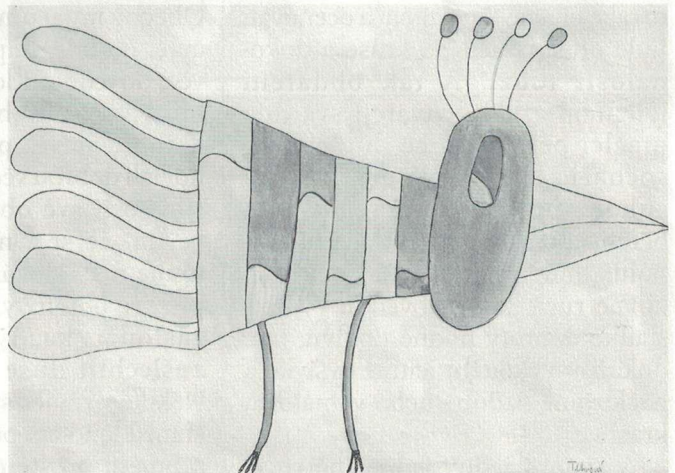
Krejčí Kuleš byl člověk sečtělej a zakládal si na tem. Šak ho zvali aj na draní peři, aby předčítal nebo povykládal nějaký historky z vojny a tož včil, když nekdo navrhl zpěváka k tej novej kapele, musel svůj návrh dotahnút do konca. Když se zamyslel, viděl celej program jasně před sebou. „Když zpěváka, tož řeknime Jurovi Hrůzkovi. Ten přece zpívat umí a je náš, nebudem přece hledat nekde v susedství. To rači žádná kultura nebude. Já navrhuju, aby ho tady starosta z hlediska svojej funkce přemluvil na tú věc a hnde ho naverboval. Sám si myslím, že půjde rád.“ „Já sůhlasím,“ povídal starosta. „Učitel ať nacvičujú děcka ve škole a já domluvim muziku aj se zpěvákem a tým sme skončili dnešní a týmto roku poslední schůzu radních.“

Stařeček Hůlka měli rýmu a jakú. Ani kúřit im nechutnalo. Jejich fajka visela na hřebíku vedle šporhelta, jak stará myslivecká trofej a to už aj stařenka dostávaly strach. Ten deň si stařeček zašli aspoň do hospody na borovičku, tá že ich možná vykurýruje atam se dověděli, co se v hospodským sálu chystá za kultúru. Rozhlídali se, kde je Jura, ale ten prej už tři dni v hospodě nebyl, prej trénuje zpěv doma ve stodoli. Stařeček dyž došli dom, sedli si k teplým kamnom a spustili. „Já sem dycky říkal, že z Jury neco bude a že to vysoko dotahne, ale to se mně chlapi enom smíli, ale já ti babko neco řeknu, já mám na kultúru vycvičenej nos a taky uši. Na moje slova dycky dojde. Túto sobotu bude Jura v hospodským sálu vystupovat, tak to tam nesmíme chybět a uvidíš, že na moje slova dojde. Jura Hrůzek je umělec a hotovo.“

Do sálu se muselo přes hospodu, tak proto tam seděly samý ženský a mezi něma v první řadě, jak kvíteček mezi trním, stařeček Hůlka se stařenkú. Stařeček museli byt hned pod jevištěm, aby jim nic neuteklo z toho programu a taky si chceli vychutnat svoju uměleckú předpověď. Aj dyž veliká rýma ich nepřešla, na takovej svátek si museli vzít fajku s sebou.

Chlapi se v hospodě posilnili aj pomudrovali, sál se mohl upleskat a už tu byl zlatěj hřeb večera, nová muzika v dědině se zpěvákem Jurú Hrůzkem.

První tři kůsky hrála muzika bez zpěváka, enom tak pro poslech, ale potom se ze zadu jeviště ve vyleštěných holínkách pomali a rozvážně přibližoval ke kraju jeviště všeckýma očekávanéj místní zpěvák Jura Hrůzek. V tej chvíli stařeček Hůlka zatajili dech a potichu oznámili

Nakreslila T. Uhrová

stařence do ucha. „Včil se vyplní to, co sem dycky říkal. Z jury bude umělec a hotovo.“ Stařenka rozhněvaně rýply hned stařečka loktům pod lopatku, aby nerušili vystupení a protože stařečkovi z nosa trčela pořádná „svíca“, podaly mu kapesník a právě tím narušily průběh dobře rozběhnutého večera. Právě v tej chvíli, kdy se Jura na kraji jeviště zhluboka nadechl, že bude zpívat, stařeček smrkli. To nebylo obyčejný vysmrkání, to byl vysoký zvuk varhan a hlavně o hodně vyšší tón, než měl v úminku zpívat Jura. Ani to nezkusil, enom vydechl, zamával rukú a povídá. „počkejte chvílu, hned se vrátím,“ otočil se na podpatku a vykračoval zpátky do zákulisí, kde měl nachystanej půllitr piva, aby se ovlažil, když by mu z toho zpívání vyschlo v krku, půlku vypil a šel zpátky. Jak tak potým jevišti chodil sem a tam, snád zvířil prach, protože stařečkovi znovu začal svrbět nos. Chytili si ho, ale nevydrželi. Akorát, když byl Jura na kraji jeviště, kýchli tak mocně, až ženský poskočily na židlách až v desátěj řadě. Jura viděl, že tón zas nechytne, otočil se a šel dopít druhú půlku piva. S krvavýma očima se vrátil zpátky a prstem ukázal na stařečka. Ten né, že byli chudej jak kostelní myš, ale aj tak malinkej pod tým Jurovým hrozným pohledem.

Starosto, tento člověk, co tady sedí přede mnú, ať si zapálí tú svoju fajnu, aj dyž se tady kúřit nemože, ináč nezpívám. Enom tak tu bude klid, pořád mě vyrušuje a plete.“

„Šak já ti Juro držím palce, ale za tú rýmu přece

nemožu,“ hned ale vytahli z kapce fajnu a za chvílku se od nich valil dým, jak z neroztopenej lokomotivy, ale chyba byla v tým, že Jura nevěděl, že stařeček mají málokdy na tabák a tož kúřijú všelijaký listí a trávu zmíchanú s troškú tabáku a tak, jak se Jura nadýchl teho hroznýho utrejchu, byl konec aj se zpěvem. Aj krýv z očí se mu vytratila a štěstí bylo, že tam stál rozkročeněj, ináč by sebú pleskl na podlahu.

„Starosto, to co sem řekl, beru zpátky. Zpívat budu, ale tento člověk aj s tú jeho fajnú musí z tohoto sálu přeč.“

Starosta viděl, že je na něm, aby se večír vydařil, proto nemeškal, stařečka vyvedl ze sálu, usadil ich v hospodě, poručil im pivo a borovičku, aby im to nebylo líto, tož aj pakl tabáku zaplatil.

Potom se zábava v sáli rozjela naplno. Kapela hrála, Jura zpíval, nakonec lidi oddělali židle a tancovalo se. Tak všecko dobře dopadlo. Stařeček všecko slyšeli v hospodě, ale prohlásili, že to není ono.

„Šak podruhý si do první řady nesednu, rači až do zadní. A stejně to zavinila tá moja baba s tým šnuptychlem. Šak mě stejně Jura odpustí, dyť mu odjakživa držím palce.“

Spokojení byli s vystúpením všecí. Lidi, děcka, starosta, švec aj radní. Zpěvák Jura Hrůzek zářil jak hvězda první velikosti, takovej úspěch teda nečekal, šak aj stařenka ho doma pochválily, enom muzika to musí eště trochu vypilovat.

Zdeněk Pohl

„Jen mít oči k vidění, jen mít oči k slyšení...“

Tyto verše napsal Jan Čarek. Celou báseň byste našli ve starší čítance pro nižší stupeň ZŠ. Rozebírala jsem ji vždy se žáky na mezi na okraji lesa Ochůzky v Kloboukách. Hledali jsem skrytý život v trávě a v listí. Broučky, červíky, vajíčka můr a taky jsme poslouchali ptáky. V přírodě je nejen mnoho úžasné zajímavého, ale taky plno krásy. Objevovat ji, je třeba děti učít odmala, jinak ochudíme jejich citový život.

Obklopuje nás však i jiná krása a tu také učíme děti vnímat a oceňovat. Lidé odnepaměti po kráse a dokonalosti touží. A tak obdaření talentem a vůlí vytvářejí svá díla umělci pera a štětce, hudebníci, sochaři i řezbáři. Jsou i takové rukodělné práce, které s úctou bereme do rukou a některé s láskou pohladíme. Známe i v Rakvicích šikovné ruce, které dovedou vyrobit sladké dobroty hodné obdivu, jiné dokážou vykouzlit jemné výšivky a háčkované ozdoby nebo vymalovat kraslice.

A znám i jedny jedinečné ruce, které ačkoliv jsou velké, kouzlí

jemné, přímo pavučinkové vzory ze zlatého materiálu - ze slámy. Žádná hádanka pro Rakvičáky - je to pan Jaroslav Vajbar. Dočetla jsem se o jeho výstavě v kobylském Obecním muzeu, dostala jsem pozvánku a jela jsem do Kobylí.

Asi každý z našich občanů poznal podivuhodné výrobky ze slámy na rakvických výstavách, ale i v Kobylí se ve velkém prostoru a v krásné úpravě mohly slamené věci a věcíčky zaskví v celé kráse. A vůbec celé Obecní muzeum v Kobylí dosvědčuje, co lidé, zapálení pro dobrou věc, dovedou. Klobouk dolů - to se musí vidět. Kobylští se mají čím chlubit, navíc pro děti a mládež udělali dobrou věc. Mladí se seznámí s historií své obce, zajímá je to a věřím, že se v nich také probudí touha něco dokázat pro svou obec, pro své potomky. Vážnost a vděk si zaslouží každý, kdo se snaží zušlechtit duše lidí kolem sebe. Někdo v rámci své obce, někdo se stane klenotem pro naši zemi. Krása a umění prostě do lidského života patří. Možná, kdyby se malým dětem

četly verše našich klasiků, nebylo by slyšet na ulici tolik sprostých slov. Porozumění, soucit a láska by snad měly hlubší platnost.

Za dveřmi už netrpělivě drobnými krůčky přeshlapuje jaro. Podle Fr. Halase by mimo jiné povinnosti mělo:

„Vytáhnout trávu z hlíny
a nazeleno natřít.

Načernit pěkně stíny
a všechno živé sbratřit.

Ať to „sbratření“ tedy pocítí i jiva u Kamenšćáku, která své zelené ruce vztáhla až nad hladinu, aby lidem ukázala, jak může být krásná a jak bohatě může prostřít prvním včelkám, když na ni nedosáhnou necitelné ruce.

Někomu nestačí podívat se, potěšit se a nechat žít. A pozor! Jaro znamená pro lidi ztišit se a nerušit naše zvířecí současníky. A co sbratření s lidmi? „Jen se mějte trochu rádi, to nic nedělá...“, zpívá se v písničce. Kéž bychom poslechli básníka a dokázali mít opravdu oči k vidění, uši k slyšení a srdce otevřená - a nejen zjara.

Oldřiška Švástová

(V původním znění autorů)

Chtěla bych poděkovat ...

Jako už mnohokrát, většinou po pobytu v nemocnici, jsem byla dlouho mimo naši obec. Když jsem se v únoru vrátila domů, velmi mile mne překvapila návštěva paní Ivy Neuvirtové a Ludmily Janouškové. Předaly mi dárek a popřály mně hodně zdraví. Byla u mne i Baru Blažková, a tak jsme si spolu povídaly. A protože jsem babka zvědavá, tak jsem se jich stále vyptávala, co se v Rakvicích událo a co se ještě bude dít. Ochotně mě informovaly. A teprve až odešly, tak jsem si uvědomila, že si vůbec nejsem jistá, jestli jsem jim vůbec poděkovala. A tak to chci napravit touto cestou jim poděkovat. Zároveň bych chtěla poděkovat i organizacím, které se na této akci podílely. Víte, já vlastně mám všechno, co potřebuji. Kromě zdraví. Co mi ale nejvíce chybí, je kontakt s lidmi. Nemohu si zajít mezi ně, ani do obchodu, atd. Proto jsem velmi šťastná, když mě i po 20 letech v důchodu přijdou navštívit mé bývalé spolupracovnice. A já jim za to chci také poděkovat. Když jsem mimo domov, jsem vlastně se svými nejbližšími, nic mi tu neschází. Ale já si tu nemohu zvyknout. A začne mi být smutno. Smutno po Rakvicích, po pěkné tiché Václavské uličce a lidech, kteří tu bydlí. Proto bych také chtěla poděkovat oběma svým přesousedkám Baruně Blažkové a Věře Průdkové, bez jejichž pomoci bych doma nemohla být. A mě je doma tak dobře. Jak se u nás říká: „Tady su doma.“ A věřte, tento pocit léčí víc než všechny léky světa.

A. Procházková

YMCA BRNO KLUB RAKVICE

Dne 19. února 2005 jsme pořádali v sále sokolovny ve Velkých Pavlovicích již čtvrtým rokem COUNTRY BÁL.

K tanci a poslechu hrála břeclavská country skupina LOPUCH. V průběhu večera vystoupily děti z mateřské školky z V. Pavlovic a taneční skupina YAMAHA z Břeclavi pod vedením Tomáše Krejčíře z Rakvic.

Děkujeme všem, kteří přispěli svými dary do tomboly.

Věříme, že všem zúčastněným se COUNTRY BÁL líbil a těšíme se příští rok nashledanou.

Zlatuše a Pavel Smutní

MODEL KLUB AIRACOBRA RAKVICE

Plán činnosti model klubu na rok 2005: Model klub uskuteční třetí ročník leteckého dne „Létáme pro Vás!“, a to v termínu 11.6.2005, na který zve všechny své příznivce.

Dále uspořádáme druhý ročník modelářské soutěže RC aircombat (souboj polomaket válečných letounů). Budeme se i nadále zúčastňovat propagačních akcí a šířit dobré jméno obce Rakvice a naší činnosti v širokém okolí Česka a zahraničí. Dále se budeme snažit o získání prostor pro výcvik mládeže v těsném prostoru modelářského letiště (klubovnu, obytnou buňku) a o rozšíření plochy pro zajištění bezpečnosti dětí a přihlízejících.

za klub AIRACOBRA RAKVICE Josef Kučera.

Adventní výlet

V úterý 7. prosince 2005 zavítaly děti 1., 2., 3. a 4. třídy do skanzenu ve Strážnici.

V době adventu tak poznaly, jak a kde lidé dříve žili a pracovali a jak se připravovali na svátky vánoční.

R. Jedličková

MASOPUSTNÍ BÁL

Již 4. rokem, vždy koncem února, pořádáme v naší školní družině masopustní bál. I letos tomu nebylo jinak.

První rok jsme nechali fantazii na dětech a ony si samy navrhly svou masku.

Druhý rok byl zaměřený na zvířátka. Musím říct, že to byla nádherná přehlídka domácích i cizokrajných zvířat.

Třetím rokem se tu proháněli čarodějové, čarodějnice, bílé paní, kouzelníci a kouzelnice a také strašidla.

Letos jsme byli dědkové a babky. A posuďte sami, jestli byste poznali své ratolesti mezi těmi stařečky a stařenkami.

Teď už je to za námi a my všichni se moc těšíme na příští rok.

Za ŠD Milena Zlámalová
vychovatelka

PRVNÍ PLES

Jak srdce bylo široké,
v těch dobách růžových.
Nebyla špatnost, nebyla zloba,
jen hudba v sálech rozsvícených,
ve víru tance očí nedočkavých,
v náručí chlapce, který nesměle dodá.
„Jak krásně tančíte Jarmilko.“
Hudba v dáli zaniká
už nezní tak plně,
jen z dáli slyšet její hlas.
Hlava se točí v zářivém opojení,
buď věčná ty chvilko
jen tiskni mně více
a přijdi pro mě zas.
Tanec už skončil,
já nevím kam ruce dát,
kvítek do nich mi vložil.
Zase hudbou rozezněl se sál
a já jako ve snách,
slyším k tanci tiché vyznání.
Jak krásné jsou jeho modré oči,
hudba je slyšet jen z povzdálí,
všechno se kolem tak krásně točí,
když o lásce mi vypráví.
Ruce se chvějí,
ústa nedočkavá,
jen huba aby nepřestala hrát.
Jaké štěstí, jsem mladá a krásná,
na vše se tento večer můžeš ptát.
Zdali tě ráda mám,
zdali se mi líbíš,
či půjdu s tebou světa kraj
nebo hubiček tisíc,
ti tento krásný večer dám.
Já těším se, těším,
na každou chvílku s tebou,
já nedovedu lhát.
Opojný valčík dál hudba hraje,
světla září v sále,
toalety třpytí se,
šperky září ve výstřihu dam.
Ti dva mladí odcházejí
a nevidí tu nádheru,
jsou však nejbohatší ze všech,
i když to zatím nevědí.
Kdo vám však zlato,
na mládí promění.

Pohl Zdeněk

PLESY KONČÍ TANEČNÍKŮM ZAČÍNÁJÍ SOUTĚŽE

Rakvičtí Simoni mají za sebou plesovou sezónu, ve které vždy docvičují details, aby účast na jarních soutěžích byla co nejúspěšnější. Chtěla bych vám připomenout, že jste mohli na rybářském plese zhlédnout úplně novou choreografii děvčat z TK Simoni na hudbu skupiny Čechomor v rytmu valčíku a nabídnout vám pohled na vystoupení našeho souboru na country bále v Břeclavi, kde jsme se prezentovali loňskou úspěšnou formací na píseň od skupiny Rednex a ukázkou skotských tanců. Upravenou verzi letošní novinky jste mohli vidět na maškarním plese, který se konal v sobotu 19. března.

Také bych touto cestou chtěla pochválit žáky deváté třídy za velmi zdařilé provedení jejich tanečních vystoupení i za účinnou pomoc při organizaci školního plesu.

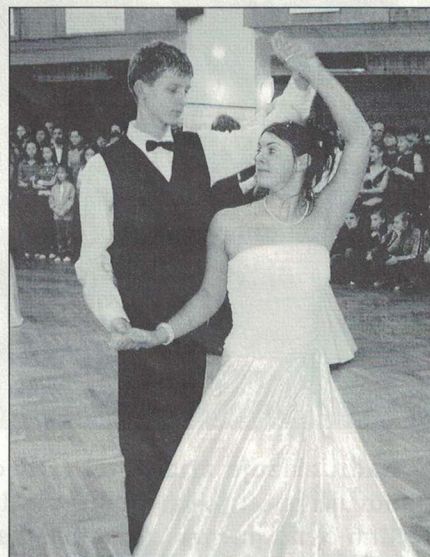
Za kolektiv učitelů, kteří se na přípravě letošního plesu podíleli, děkuji

všem sponzorům a rodičům, bez jejichž podpory by se obtížně pracovalo. Pokud jste předtančení našich devětáků neviděli, mohli jste si noční country show vychutnat na výše zmíněném maškarním plese.

A co tanečnice čeká dál? V dubnu jedeme na dvě taneční soutěže do Brna a do Tišnova. V květnu je tradiční přehlídka v Hustopečích a možná nás uvidíte na soutěži „Na tu našu notečku“.

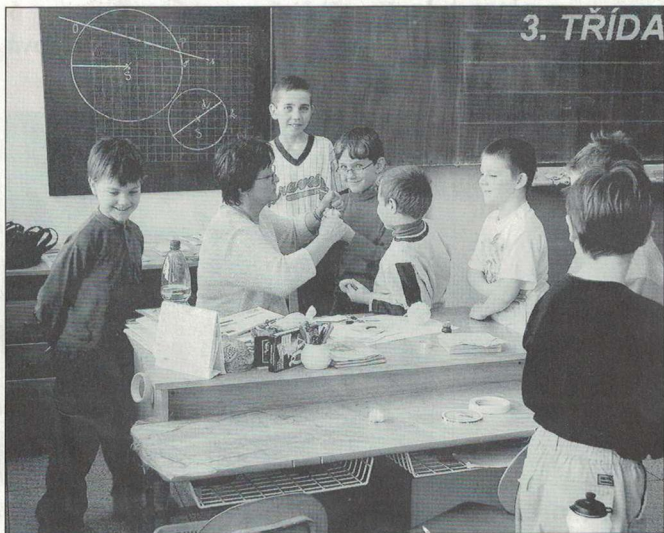
Na závěr bych chtěla poděkovat paní Silvě Konečné, která nám letos šije krásné šaty na valčík a všem, kteří naši činnost podporují.

Dagmar Břečková

Školská rada - možnost, jak aktivně ovlivnit vzdělání vlastních dětí

Nový rok přinesl zcela zásadní změnu školské legislativy. V platnost vstoupil nový zákon 561/2004 Sb. o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). Jednou z nejpodstatnějších úprav, proti letům minulým, je povinné zřízení školské rady. Očekává se posílení odpovědnosti zákonných zástupců žáků za práci školy a zvýšení vlivu veřejnosti ve srovnání se stavem, kdy je v řadě škol zastoupena veřejnost bez významnějších kompetencí a odpovědností - např. v bývalých radách škol. Nově se pro školské rady stanovily významné kompetence schvalování školního řádu a způsobu hodnocení žáků, možnosti vyjadřování se k návrhům školních vzdělávacích programů a k jejich následnému uskutečňování. Může se také přímo podílet na zpracování koncepčních plánů školy.

Radu zřizuje zřizovatel (Obec Rakvice), který stanovuje počet jejich členů a vydá její volební řád. Třetinu členů jmenuje zřizovatel (zastupitelstvo obce), třetinu volí zákonní zástupci žáků a poslední třetinu volí pedagogičtí pracovníci základní školy. Členem školské rady nemůže být ředitel školy. Tým člen školské rady

nemůže být současně jmenován zřizovatelem a zvolen zákonnými zástupci či pedagogy školy. Ředitel školy zajistí v souladu s volebním řádem řádné uskutečnění voleb do školské rady. Ne zvolí-li zákonní zástupci žáků požadovaný počet svých zástupců ani na základě opakované výzvy, jmenuje zbývající členy školské rady ředitel školy. Funkční období členů školské rady je tři roky. Rada zasedá nejméně dvakrát ročně a zasedání svolává její předseda. První zasedání svolává ředitel školy. Školská rada na svém prvním zasedání zvolí svého předsedu a stanoví svůj jednací řád. K přijetí jednacího řádu se vyžaduje schválení nadpoloviční většiny všech členů školské rady.

To, co je to školská rada, je určeno §168 školského zákona. Mimo jiné je zde uvedeno, že školská rada:

- vyjadřuje se k návrhům školních vzdělávacích programů a k jejich následnému uskutečňování
- schvaluje výroční zprávu o činnosti školy
- schvaluje školní řád a navrhuje jeho změny
- schvaluje pravidla pro hodnocení výsledků vzdělávání žáků
- podílí se na zpracování koncepčních záměrů rozvoje školy
- projednává návrh rozpočtu školy na další rok, vyjadřuje se k rozboru hospodaření a navrhuje opatření ke zlepšení hospodaření
- projednává inspekční zprávy ČŠI
- podává podněty a oznámení řediteli školy, zřizovateli, orgánům vykonávajícím státní správu ve školství a dalším orgánům státní správy.

Celé základní školství čeká v příštích letech jedna velmi významná změna. Ministerstvo školství vydalo pro oblast základního školství Rámcový vzdělávací program, který vymezuje povinný obsah, rozsah, cíle, délku a podmínky vzdělávání. Je závazný pro tvorbu školního vzdělávacího programu a hodnocení výsledků vzdělávání

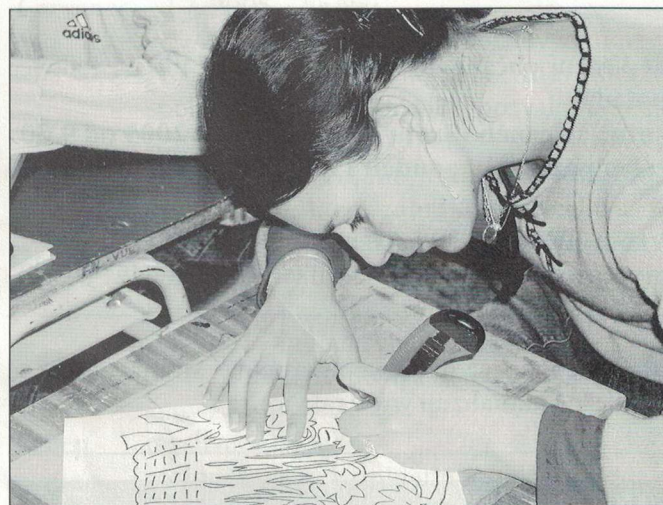

žáků. Školní vzdělávací program vydává ředitel školy. Jeho tvorba je však činností celého pedagogického sboru. Zjednodušeně řečeno lze říct, že každá škola si přizpůsobí svůj vzdělávací program vlastním podmínkám školy. Jednotlivé školní vzdělávací programy základních škol se tak budou od sebe patrně velmi lišit. Jediným jejich pojátkem budou délka vzdělání a výstupní cíle.

Rámcový vzdělávací program a z něj vycházející školní vzdělávací programy jsou dokumenty otevřené. Postupem doby se budou doplňovat a v některých oblastech i měnit, rozšiřovat apod. Zcela jistě bude upravován učební plán, nabídka volitelných a

nepovinných předmětů. Při změnách bude nutné vycházet i z připomínek zřizovatele a zákonných zástupců žáků. Jednou z cest je i kvalitní práce školské rady. Pokud máte zájem podílet se na vývoji rakvického základního školství, školská rada je pro vás výzvou.

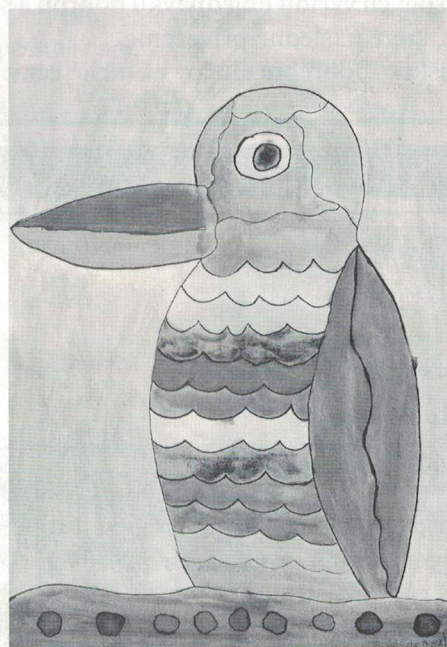
Na začátku dubna 2005 se uskuteční setkání rodičů žáků s vedením školy. Jedním z bodů jednání bude i volba členů školské rady z řad zákonných zástupců žáků.

Všichni školáci přinesou včas domů pozvánku. Na pozvánce bude i otázka, zda byste byli ochotni ve školské radě pracovat. Pokud odpovíte kladně, automaticky se zařadíte mezi kandidáty na členy rady.

Prosím všechny rodiče žáků základní školy, aby na uvedené setkání přišli. Zvažte, zda je pro Vás důležité spolurozhodnout o tom, jakým směrem se bude vzdělávání v rakvické základní škole ubírat a kdo z rodičů bude v příštích letech „hájit“ zájmy Vašich dětí.

Mgr. Jaroslav Vysloužil
ředitel školy

Nakreslila B. Průdková

AKTUALITY

■ Rakvičtí stárci a chasa pořádají v sobotu 2.4. 2005 od 8.00 do odpoledních hodin sběr železného šrotu. **Prosíme občany o uložení na viditelné místo, nejlépe v den sběru.**

Děkují stárci a chasa.

■ Vážení občané, kroužek mažoretek při ZŠ Rakvice pořádá:

- **svoz železného šrotu - v sobotu 9.4. 2005 od 9.00**
- **sběr papíru - v pondělí 11.4.2005 od 12.30 do 17.00**

Uložte, prosím, papír a železo v den sběru před dům.
Předem děkují mažoretky.

■ Obec Rakvice má nové internetové stránky, které se průběžně aktualizují www.rakvice.cz

INZERCE

POHŘEBNICTVÍ

Radim Charvát

691 72 Klobouky u Brna
Masarykova 14
tel. 519 419 177, 608 418 105

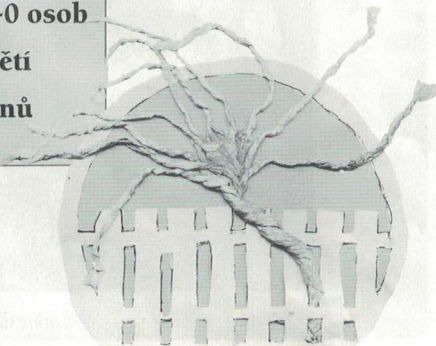
V případě úmrtí vašeho blízkého stačí jen zavolat a zdarma přijedeme do bydliště pozůstalých vyřídit objednávku pohřbu a sestavit parte, které následně přivezeme.

Veškeré pohřební služby za nízké ceny.

STATISTIKA

Obyvatelé v roce 2004

přistěhovalo se 26 osob
odstěhovalo se 40 osob
narodilo se 20 dětí
zemřelo 17 občanů

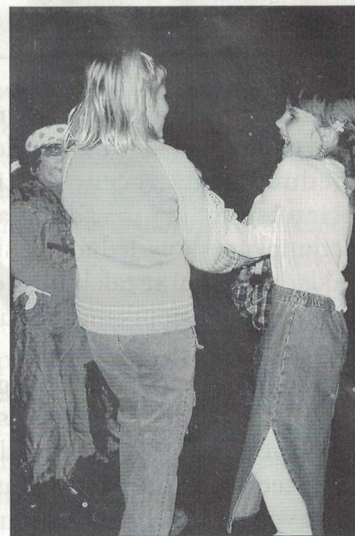

KULTURNÍ DĚNÍ

Co bylo ...

Jako již tradičně jsme měli možnost rozloučit se se starým rokem a přivítat se s novým společně na náměstí při dobrém svařeném vínu a ohňostroji. Tento Silvestr překvapil svým počasím, ale jinak se opět vydařil. Ještě jednou děkujeme všem, kteří se na jeho přípravě jakkoliv podíleli.

Také děti slavily 30.12.2004 a spolu s koncem roku i soutěžily o titul Miss a Missák Diskotéky. Věřte, že se bylo na co dívat a po skončení následoval ohňostroj na dvoře Sokolovny. A jak dopadlo hodnocení? Miss Diskotéky se stala jedna z nejmladších modelek v krásném kostýmu a s perfektní volnou disciplínou - zpěvem - Barborka Tesárková, 1.vicemiss - Alžběta Filová, 2. vicemiss - Anitka Bednaříková. Titul Missák Diskotéky získal Jakub Obhlídal, 1.vicemissák - Rampáček, bohužel nemáme jeho křestní jméno, za což se omlouváme a 2. vicemissák - Milan Dolejš. Miss Sympatií se stala Kristýnka Zapletalová, která nebojácněněkolikrát hezky zazpívala.

Proběhly i další akce, které pořádaly místní organizace a spolky, o kterých vás budou jistě samy informovat v dalších číslech Zpravodaje.

Co bude ...

Kulturní kalendář plánovaných akcí 2005

Upozorňuji, že tento kalendář je pouze předběžný a většina akcí je zatím jen v jednání!

Březen - 5. 3. 2005 se uskutečnilo divadelní představení spolku Podiva z Podivína, které bohužel nemělo valnou účast, ovšem ke škodě nezúčastněných.

Květen - 28. 5. 2005 se uskuteční jezdecké závody v Rakvicích, které pořádá JK Rakvice.
28. 5. 2005 - rybářské závody pro dospělé

29. 5. 2005 - rybářské závody pro děti
Červen - dětský den
11.6. 2005 - letecký den - pořádá modelářský klub Aircobra
25., 26., 27. 6. 2005 - lení hody, v tomto termínu proběhne oslava vzniku místního hasičského sboru v galerijních prostorách a v prostorách OÚ a hasičské zbrojnice.
- Červenec** - 2.7. 2005 - hodky
9.7. 2005 - festival TOP dechových kapel. Pořádající dechová kapela Túfaranka ve spolupráci s Obcí Rakvice, pozvala na tento festival dechovou kapelu - Mistříňanka, Stříbrňanka, Bojané, Eulach Muzikanten (Švýcarsko), které zahrají k poslechu a po skončení bude následovat taneční zábava s DH Túfaranka. Celá akce je prozatím v jednání.
9.7. 2005 - noční rybářské závody
30.7. 2005 - sportovní a zábavné rybaření pro ženy
- Srpen** - myslivecká noc
rozloučení s prázdninami pro děti
- Září, říjen** - divadelní představení souboru „Drcla loktém o kredenc“
diskotéka pro děti
- Listopad** - Kateřinské hody
Prosinec - vánoční koncert
silvestr pro děti
ohňostroj

Společenská kronika

za první čtvrtletí roku 2005

Své životní jubilea oslavili tito naši spoluobčané

František Průdek - 91 let
Marie Malinková - 84 let
Vítězslav Průdek - 83 let
Terezie Malinková - 60 let
Hana Outratová - 55 let

Narozené děti:

Barbora Němcová

matrikářka

Rozloučení

Dne 14. března jsme se rozloučili s panem Josefem Pešem, naším dosud nejstarším občanem Rakvic, který zemřel dne 8. března 2005 ve věku nedožitých 99 let. Obecní úřad vyslovuje touto cestou hlubokou soustrast pozůstalé rodině.

RAKVICE V DRUHÉ POLOVINĚ BŘEZNA 2005

Sněhová nadílka

*V únoru začala paní zima přísně vládnout,
nechala až příliš mnoho sněhu spadnout.
I když tiše poletuje jak labuť, peří,
ale vítr jej odnáší a mete až ke dveřím.*

*Dnes není mi ta pohádková krása vhod.
Kdopak mi odmete sněhem zavátý schod?
Nemoc přinutila mě držeti se lože.
Kdopak mi umete chodník ve sněhu? Ach Bože.*

*Leží tiše na pěšině mokrý snůh,
černé skvrny - to šlépěje bot jsou na nich.
Ať teplý vítr k nám pošle jih,
aby i bez odmetání bylo po závějích.*

Druhá polovina ledna

Zimní radovánky? Ba ne; starost!

*Padá snížek, padá, dětem pro radost,
ale už je toho víc než dost.
Z domu se málem ven vyjít nedá,
zavátá pěšina se těžko hledá.*

*Vlastně už ani děti to moc neláká
koulovat se a stavět sněhuláka.
I když zimu děti, ba i velcí mají rádi,
ale ne tu, co po těch teplých dnech rádi.*

*Kdy už ta slota přestane konečně?
Snad nebudem sněhem bloudit věčně.
Už toho mám ale opravdu dost!
Zas musím jít odmetat snůh a mám proto zlost.*

Zimní slunce

*Meteorolog hlásí: - Počasí dobré . . .
Ano. Nebe je dnes blankytně modré,
slunce svítí jak uprostřed léta,
jen únorový vítr vše kolem smetá.*

*Sluníčko se mrazivě směje,
ale přes okno krásně hřeje.
Zdá se to jako krásná pohoda,
však v nemoci pohodou zvatí se to nedá.*

*Smutno je v nemoci bez blízkých lidí.
Kol sebe jen teploměr a léky vidím.
Však přec mám z něčeho radost,
že přes okno slunce je můj host.*

Marie Darmovzalová
(V původním znění autorky)